

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Č.E., so sídlom v P., Č., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou T.T., so sídlom v B., IČO: X., v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ Mgr. T., proti žalovanej D., bývajúcej v B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Z., so sídlom v P., zastúpeného JUDr. I., advokátom vo S., **o zaplatenie 155,54 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 7/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2014 sp. zn. 14 Co 466/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie vedľajšieho účastníka **o d m i e t a**.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 9. novembra 2012 č.k. 14 C 7/2012-63 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 155,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 132,84 Eur od 6. augusta 2008 do zaplatenia a trovy konania vo výške 16,50 Eur a trovy právneho zastúpenia 57,62 Eur, všetko do troch dní. Vo zvyšku, v časti uplatňovaných úrokov z omeškania žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že 31. júla 2008 uzatvorila B. so žalovanou zmluvu o osobnom úvere č. X.. Medzi žalobkyňou ako postupníkom a žalovanou bola uzatvorená 30. januára 2009 Dohoda o úhrade pohľadávky v splátkach, v ktorej žalovaná uznala svoj záväzok čo do dôvodu aj výšky a od toho času začala plynúť 10 ročná premlčacia doba. Žalovaná neuhradila ani časť pohľadávky, preto sa dlh stal splatný v celom rozsahu. Keďže sa žalovaná dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy istiny, v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., vznikol žalobkyňi voči

žalovanej aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania za dobu omeškania. Keďže ani tento nárok žalobkyne doposiaľ nebol uspokojený, súd prvého stupňa uložil žalovanej zaplatiť úroky z omeškania od 6. augusta 2008 do zaplatenia a vo zvyšku týkajúcom sa úrokov z omeškania žalobu zamietol. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 24. marca 2014 sp. zn. 14 Co 466/2013 odvolanie vedľajšieho účastníka (Z., ktoré vstúpilo do konania 29. februára 2012 a podalo proti rozhodnutiu prvého stupňa odvolanie) odmietol a uložil mu povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 29,29 Eur. Odmietnutie odvolania odôvodnil tým, že vedľajší účastník nebol oprávnenou osobou na podanie odvolania, pretože žalovaná na riadne doručenú výzvu súdu, či súhlasí s odvolaním podaným vedľajším účastníkom, nijako nereagovala. V dôsledku jej pasivity považoval odvolanie za neúčinné, podané neoprávnenou osobou.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie vedľajší účastník. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že odmietnutím odvolania mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukazoval na to, že ak žalovaná na výzvu súdu nereagovala, to neznamená, že s odvolaním vedľajšieho účastníka nesúhlasí, ale to, že s odvolaním súhlasí.

Žalobkyňa ani žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) preskúmal podané dovolanie z hľadiska jeho prípustnosti a dospel k záveru, že v danej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Vo výroku o odmietnutí odvolania nejde totiž ani o jeden z prípadov prípustnosti dovolania

uvedených v tomto ustanovení, teda nejde o zmeňujúce, ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu a ani o uznesenie odvolacieho súdu, ktorým by rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska. V potvrdzujúcom výroku o trovách konania je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená odsekom 3 uvedeného ustanovenia.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktorú poukazoval dovolateľ. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, spočívajúca v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, by mohla byť daná aj v prípade rozhodnutia súdu o odmietnutí odvolania, ak by pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Odmietnutie odvolania v preskúmvanej veci odôvodnil odvolací súd tým, že vedľajší účastník nebol oprávnenou osobou na podanie odvolania, pretože žalovaná na výzvu súdu, či s odvolaním súhlasí, nijako nereagovala. Dovolací súd sa preto zaoberal správnosťou tohto právneho záveru odvolacieho súdu.

Pretože v zmysle ustanovenia § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník, môže dôjsť postupom súdu k odňatí možnosti konať pred súdom aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi. Vedľajší účastník má v rozsahu legitímácie účastníka tiež právo podať odvolanie alebo dovolanie, a to buď vedľa účastníka, ktorého podporuje, alebo sám. Pokiaľ sa jeho úkony dostanú do rozporu s úkonmi účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností. V prípadoch, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže vedľajší účastník bez ďalšieho (t. j. bez ohľadu na postoj účastníka, na strane ktorého vystupuje) podať odvolanie (§ 201 veta druhá O.s.p.).

Ak nejde o situáciu vyplývajúcu z § 201 veta druhá O.s.p., nesúhlas účastníka s odvolaním vedľajšieho účastníka vystupujúceho na jeho strane má za následok odmietnutie odvolania podaného vedľajším účastníkom okrem prípadu, ak konkrétne okolnosti výnimočne odôvodňujú iný postup, napr. ak by tento nesúhlas mohol byť hodnotený ako zneužitie práva na úkor iných, v konaní priamo nezúčastnených subjektov. Dispozičná zásada,

charakterizujúca sporové občianske súdne konanie, znamená totiž zásadne povinnosť súdu rešpektovať vôľu neúspešného účastníka konania (účastník je dominus litis) nepokračovať v spore iniciovaním opravného konania na základe odvolania podaného vedľajším účastníkom.

Rovnaký následok, vrátane vyššie uvedenej výnimky, treba vyvodit' aj zo situácie, ak účastník konania napriek výzve súdu, či súhlasí s odvolaním podaným vedľajším účastníkom vystupujúcim na jeho strane, v rozpore so zásadou vigilanti bus iura scripta sunt (nech si každý stráži svoje práva) zostane nečinný. Zásade spravodlivej ochrany práv zodpovedá, aby takáto pasivita účastníka sa zásadne prejavila v procesnom dôsledku, ktorým je nezačatie opravného konania. Vedľajšiemu účastníkovi zostáva možnosť, aby v takomto prípade na výzvu súdu sám obstaral a predložil vyjadrenie účastníka obsahujúce jeho súhlas s podaným odvolaním.

V preskúmvanej veci odvolací súd správne konštatoval, že nejde o prípad, keď z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi žalovanou a vedľajším účastníkom. Rovnako správne poznamenal, že v prípadoch, ak z právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, je pre posúdenie oprávnenosti vedľajšieho účastníka podať odvolanie významné, či s ním súhlasí účastník, ktorý sám odvolanie nepodal. Za situácie, keď žalovaná na riadne doručenú výzvu, aby oznámila, či súhlasí s odvolaním vedľajšieho účastníka, nijako nereagovala, bol správny aj právny záver odvolacieho súdu o neúčinnosti podaného odvolania, resp. o jeho podaní neoprávnenou osobou. Keďže ani vedľajší účastník sám neobstaral a nepredložil súhlas žalovanej s ním podaným odvolaním a zo spisu nevyplývali ani žiadne také okolnosti, ktoré by odôvodňovali iný postup, bolo potrebné pasivitu žalovanej hodnotiť na jej ťarchu, t.j. v podobe procesného dôsledku nezačatia opravného konania, a to konštatovaním neúčinnosti podaného odvolania ako opravného prostriedku podaného neoprávnenou osobou.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie vedľajšieho účastníka podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie

odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalobkyni a žalovanej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júna 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová